

[Erik B. Smith]

muligheder for at vurdere det skønsmæssige element – at ankenævnene i givet fald vil lave det om.

Så vidt, så skidt, men heldigvis har socialministeren afgivet en udtalelse til arbejdsmarkedsudvalget, som er optrykt i betænkningen, og deri står ganske tydeligt, at udbetalingen af dagpenge med 70 eller 55 pct. af højeste beløb ikke vil påvirke vurderingen af pågældendes levestandard, hvad enten man lægger vægt på det hidtidige eller det fremtidige niveau. Det synes jeg selvfølgelig er godt og vigtigt, men det er lige så selvfølgelig, at det ikke er nok bare at fortælle det til folketinget, og derfor er mit spørgsmål til socialministeren: hvordan vil socialministeren sikre, at det også bliver praksis ude omkring i kommunerne, eller sagt på en anden måde: vil socialministeren udsende en meddelelse, eller hvad vi nu skal kalde det – vi skulle jo nødig kalde det et cirkulære her i regelsaneringsstiderne – til kommunerne, så vi er sikre på, at det, ministeren her har skrevet, også er det, man følger?

Carsten Andersen (SF):

At socialministeren over for arbejdsmarkedsudvalget har oplyst, at der ved beregningen af den forbigående kontanthjælp efter bistandsloven som altovervejende hovedregel skal tages hensyn til det hidtidige levestandard, og at vi har presset på gennem fire spørgsmål for at få denne hovedregel koblet til denne lov, viser noget om, hvor vi befinder os med denne lovgivning. Hvad er det, vi er ved at sætte i gang i dette land? Vi er ved at sætte en gruppe borgere ned på et levestandard, som ligger under bistandshjælpen, og vi bliver nødt til at garantere denne gruppe borgere, at de ved hjælp af bistandsloven kan få deres levestandard opretholdt, at de ikke bliver udstødt som en tiggergruppe.

Når vi har presset på for at få det ind i loven, kunne man sige: ja men vi har jo revisionsbestemmelserne; hvis det skulle gå så galt, ville vi jo kunne lave det om, når loven skal op til revision. Men vi tror ikke på, at det er det, revisionsbestemmelserne skal bruges til, og vi tror heller ikke på, at der er politisk vilje til at lave om på det, for så ville man lave om på det nu, så ville man ikke sætte disse ting i værk. Formålet er jo netop at få presset en gruppe ud af arbejdsmarke-

det og ned på et sådant levestandard, at de ikke er i stand til at eksistere, og derfor er det godt, at vi har fået denne præcisering ind i lovgivningen.

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Der er blevet sagt meget i denne debat, og jeg kunne tænke mig at tage udgangspunkt i noget, som fru Lilli Gyldenkilde sagde. Hun sagde i et af sine mange indlæg, at det ikke kan nytte noget at se bort fra virkeligheden, og det synes jeg er ganske rigtigt. Vi må se på virkeligheden. Og hvad er vores virkelighed? Ja, vores virkelighed er den, at vi har en stor arbejdsløshed. Vi kan ganske vist se en stigning i beskæftigelsen, men vi må erkende, at vi i årene fremover kommer til at leve med en ganske betydelig arbejdsløshed, som vi alle sammen kan være enige om er for stor.

Så har vi en arbejdstilbudsordning, som den tidligere, socialdemokratiske regering fik gennemført i slutningen af 1970'erne ud fra et ønske om at hjælpe folk tilbage til arbejdsmarkedet ved at give dem en mulighed for at komme i arbejde, få ajourført deres færdigheder og på den måde genvinde den faste tilknytning til arbejdsmarkedet.

Jeg synes, det var en god intention, der lå bag arbejdstilbudsordningen, og jeg synes også, at ordningen sådan set har haft sin positive virkning, for det er jo sådan, at en del kommer i arbejde – altså får en fast tilknytning til arbejdsmarkedet – efter at have gennemført et arbejdstilbud.

Men vi har også set en tendens til, at vi møder dem, der ikke er kommet i arbejde efter et arbejdstilbud, som gengangere til 2. arbejdstilbud og tilbage til dagpengene, og vi kunne se en udvikling, hvor folk ville komme på 3. og 4. arbejdstilbud. Vi kunne ligesom forudse, at den, der ville være svag på arbejdsmarkedet, ville være den mand eller kvinde, som havde gennemført det 2., 3. og måske 4. arbejdstilbud, hvis ordningen havde fået lov til at køre videre. For den enkelte kunne det betyde, at man stort set, fra man var 20 år, og til man var 60 år, kunne gå på dagpenge og arbejdstilbud og dagpenge og arbejdstilbud. Men er det et liv med perspektiv i?